

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 6. februar 2015. god.
Br.ref.:RK766/15

REŠENJE O NEPRIHVATJIVOSTI

u

slučaju br. KI122/14

Podnosilac

Adem Berisha

Ocena ustavnosti
rešenja Plk. br. 72/14 Veća za uslovni otpust
od 19. juna 2014. god.

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Adem Berisha, iz sela Graštica, opština Priština (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Pkl. br. 72/14 Veća za uslovni otpust Sudskog saveta Kosova (u daljem tekstu: Veće za uslovni otpust) od 19. juna 2014. god., kojim je odbijen zahtev podnosioca za uslovni otpust za preostali deo njegove kazne zatvora.
3. Osporeno rešenje je uručeno podnosiocu zahteva 20. juna 2014. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim su navodno *“povređena njegova prava garantovana Ustavom, odnosno član 22 [Direktna Primena Međunarodnih Sporazuma i Instrumenata] stav 1 i 2, član 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje] i član 34 [Pravo Lica da mu se ne Sudi dva Puta za Isto Krivično Delo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav)”*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava u vezi sa članom 22. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 23. jula 2014. god., podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 6. avgusta 2014. god., predsednik je imenovao sudiju Almiro Rodrigues za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Kadri Kyeziu i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 29. avgusta 2014. god., Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da podnese osporeno rešenje Sudu.
9. Dana 9. septembra 2014. god., podnosilac zahteva je podneo traženi dokument Sudu.
10. Dana 25. septembra 2014. god., Sud je poslao kopiju zahteva Veću za uslovni otpust.
11. Dana 2. oktobra 2014. god., Veće za uslovni otpust je odgovorilo na zahtev.
12. Dana 25. novembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvataljivost zahteva.

Činjenice slučaja

13. Dana 2. novembra 2009. god., Okružni sud u Prištini (presuda P. br. 727/08) osudio je podnosioca zahteva na kaznu zatvora.
14. Podnosilac zahteva se žalio Vrhovnom sudu Kosovo na presudu Okružnog suda u Prištini.
15. Dana 14. marta 2012. god., Vrhovni sud (presuda Ap. br. 459/2009) odbio je kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva.
16. Dana 22. marta 2013. god., podnosilac zahteva je počeo da izdržava svoju kaznu u Kazneno popravnom centru u Smrekovnici.
17. Neodređenog dana, podnosilac je podneo zahtev za uslovni otpust Veću za uslovni otpust.
18. Dana 19. juna 2014. god., Veće za uslovni otpust (rešenje Plk. br. 72/14) je odbilo zahtev podnosioca za uslovni otpust.
19. U svom obrazloženju, Veće za uslovni otpust smatra:

“[...] Nakon ocene svih podataka navedenih u napred navedenim spisima, Veće je našlo da je:

Otpust zbog završetka izdržavanja kazne određen za 23.04.2015. godine.

Osuđeni je pokazao dobro ponašanje i korektan stav tokom izdržavanja kazne, a u pogledu krivičnog dela, isti je izjavio da je delo počinjeno iz nehata. Međutim, i pored pozitivnih izveštaja u pogledu stepena resocijalizacije, Veće smatra da još uvek nije postignuta svrha izvršenja krivične sankcije [...], pa je iz tog razloga odbijen zahtev osuđenog, ali kao rezultat dobrog ponašanja, Veće je odlučilo da se ovo pitanje može ponovo razmatrati nakon tri (3) meseca.

Veće je pri odlučivanju uzelo u obzir sve kriterijume za uslovni otpust utvrđene u odredbi člana 14. Pravilnika br. 01/39 o organizaciji i funkcionisanju Veća za uslovni otpust.

Sa napred navedenog, i primenom člana 25. tačka 1.2 Pravilnika br. 01/39 Sudskog saveta Kosova, odlučeno je kao u izreci ovog rešenja“.

Pravni argumenti izneti od strane podnosioca zahteva

20. Podnosilac zahteva navodi da rešenje Veća za uslovni otpust *“[...] ne uzima u obzir izveštaje PC-a procenjene od strane stručnog osoblja, već donosi pogrešnu odluku, u kojoj ponovo utvrđuje činjenično stanje, iako je sud [Okružni sud u Prištini] već jednom odlučio o tome”.*
21. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da odbijanje njegovog zahteva za uslovni otpust *“krši njegova prava garantovana Ustavom, odnosno član 22 [Direktna Primena Međunarodnih Sporazuma i Instrumenata] stav 1 i 2, član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i član 34 [Pravo Lica da mu se ne Sudi dva Puta za Isto Krivično Delo] Ustava”.*

22. Podnosilac zahteva u nastavku tvrdi da je rešenjem Veća za uslovni otpust, takođe *“učinjena povreda krivičnog zakona i krivičnog postupka (član 94, stav 1) [...]”*.
23. Podnosilac zahteva zaključuje, tražeći od Suda *“da ukine odluku VUO-a [Veće za uslovni otpust] od 19.06.2014. god., i da predmet što pre vrati na ponovno odlučivanje i da utvrdi činjenično stanje i ostvareni stepen resocijalizacije na osnovu izvršenja PC [Popravni centar] u Smrekovnici. Želeo bih da naglasim da PC u Smrekovnici pripada PC otvorenog tipa”*.

Ocena prihvatljivosti zahteva

24. Sud ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su predviđeni Ustavom i dalje utvrđeni Zakonom i Poslovníkom.
25. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava koji propisuje:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način”.
[...]

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

26. Pored toga, član 49. Zakona propisuje:

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku”.

27. Sud primećuje da je podnosilac zahteva iscrpeo sva raspoloživa pravna sredstva s obzirom da su odluke Veća za uslovni otpust pravosnažne i nisu predmet žalbe ili upravnog spora. Sud, takođe primećuje da je podnosiocu zahteva uručeno rešenje Veća za uslovni otpust 20. juna 2014. god., a da je podneo svoj zahtev Sudu 23. jula 2014. godine.
28. Dakle, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena stranka, da je iscrpeo sva pravna sredstva koja mu se pružaju primenjivim zakonom i da je zahtev podnet u roku od četiri meseca.
29. Međutim, Sud mora da uzme u obzir član 48. Zakona i pravilo 36 Poslovníka.

Član 48. Zakon

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Pravilo 36 Poslovníka

“(2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

30. Podnosilac zahteva, kao što je gore navedeno, osporava rešenje Veća za uslovni otpust (Plk. br. 72/14, od 19. juna 2014. god.), tvrdeći povredu njegovih prava na pravično i nepristrasno suđenje, direktnu primenu međunarodnih sporazuma i instrumenata i njegovog prava da mu se ne sudi za isto krivično delo.
31. U stvari, podnosilac zahteva tvrdi da je Veće za uslovni otpust odbilo njegov zahtev za uslovni otpust, pružajući mu *“nejasno i izuzetno konfuzno obrazloženje”*. On u nastavku tvrdi da Veće za uslovni otpust *“ne uzima u obzir izveštaje PC-a procenjene od strane stručnog osoblja, već donosi pogrešnu odluku [...]”*.
32. U tom smislu, Sud primećuje da je Veće za uslovni otpust obrazložilo svoje rešenje o ovim konkretnim tvrdnjama podnosioca zahteva, smatrajući *“[...] i pored pozitivnih izveštaja u pogledu stepena resocijalizacije, veće smatra da još uvek nije postignuta svrha izvršenja krivične sankcije predviđena odredbom člana 41. Krivičnog zakonika Republike Kosovo i člana 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija, zbog toga što svrha kazne nije samo rehabilitacija i resocijalizacija osuđenog lica, već i uticaj na druga lica da se odvrate od vršenja takvih ili sličnih krivičnih dela, pa je iz tog razloga odbijen zahtev osuđenog”*.
33. Pored toga, Sud se takođe osvrće na odgovor Veća za uslovni otpust, navodeći da *“tvrdnja osuđenika o povredi Ustava i zakona ne stoji, jer je kao takav, slučaj [...] tretiran u skladu sa zakonom i profesionalnim standardima, uzimajući u obzir svrhu izvršenja krivične sankcije, kao što je predviđeno zakonom i proceduralnim pravilima”*.
34. U tom smislu, Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenih od strane javnih organa, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
35. Ustavni sud, takođe ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova ili drugih javnih organa. Uloga je redovnih sudova ili drugih javnih organa, kada je primenjivo, da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, *García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. god., stav 28. Vidi takođe slučaj Ustavnog suda br. KI70/11, *podnosioci zahteva Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. god.).
36. Ustavni sud može samo da razmatra da li su postupci uopšte, i gledano u njegovoj celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (Vidi, *inter alia*, *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. god.).

37. Sud smatra da su postupci pred Većem za uslovni otpust bili pravični i dobro obrazloženi (vidi *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. god.).
38. Sud podseća da je slučaj podnosioca zahteva sličan sa slučajem br. KI90/13 (vidi slučaj KI90/13 podnosioca zahteva *Lumni Limaj*, slučaj Ustavnog suda, rešenje o neprihvatljivosti od 24. marta 2014. god.). U tom slučaju, podnosilac zahteva je tražio ocenu ustavnosti odluke Veće za uslovni otpust kojom je odbijen njegov zahtev za uslovni otpust. Zahtev podnosioca za ocenu ustavnosti je odbijen kao očigledno neosnovan, jer je Sud smatrao da zahtev nije *prima facie* opravdan i da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju.
39. U ovom slučaju, Sud, takođe primećuje da podnosilac zahteva nije podneo nikakv *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu njegovih prava prema Ustavu (vidi *Vanek protiv Slovačke Republike*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. god.) i nije precizirao kako su članovi Ustava, na koje se pozvao, potkrepili njegovu tvrdnju, kao što je propisano članom 113.7 Ustava i članom 48. Zakona.
40. Osim toga, podnosilac zahteva nije tačno objasnio kako i zašto rešenje Veća za uslovni otpust, neodobravajući uslovni otpust, predstavlja povredu njegovih individualnih prava i sloboda garantovanih Ustavom, niti je izneo dokaz koji opravdava tvrdnju o takvoj povredi.
41. Kao rezime, tvrdnje o povredi njegovih prava i sloboda su neosnovane i nedokazane i na taj način su očigledno neosnovane.
42. Iz gore navedenih razloga, Sud smatra da je, u skladu sa pravilom 36 (2) d), zahtev neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) d) i 56 (b) Poslovnika, dana 25. novembra 2014. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

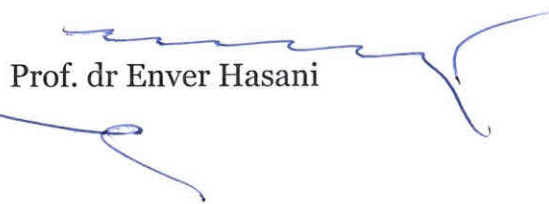
Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani